

לחיק מישפחתו הקטנה והאהובה.

בימים אלה סיים סידו לשלם את חובו לחברה, חוב שכלל לא היה חייב לה. הוא ישב בכלא 450 יום עד שיערעורו לבית-המישפט העליון הביא לזיכויו.

סידו הורשע בעיקבות עדותו של השורטר חנניה אלטיט, בלש ממדורהסמים, שר-העיד בשבועה בבית-המישפט המחוזי, כי ראה את סידו מטמין שקית, ובתוכה חשיש, במרוב שבחצר ביתו.

אלטיט היה העד היחידי שהעיד ב-מישפטו של בן-שושן. עורך-הדין של סידו, הפרקליט יוסף רענן, הביא בפני שופט בית-המישפט המחוזי, אמנון כרר מל, עדות נגדית. הוא זימן לבית-המישפט מהנדס חיפאי בשם צברי, שהעיד על סמך תרשים שעשה במקום, כי השוטר אלטיט לא ראה את מרוב הבית הממוקם בו טען כי עמד בתצפית. "לא יתכן", טען המהנדס בעדותו, "השוטר עמד במקום שטען שעמד בתצפית, מכיוון שממקום זה לא ניתן בכלל לראות את המרוב, שבו נמצא החשיש".

השופט כרמי, שעליו הוטל לפסוק בסור-גיה זו קבע בפסק-הדין: "מעדות זו עור-לכאורה, שאלטיט העיד לפני עדות מה שהעיד כי ראה. המהנדס צברי הור-תיר בי רושם טוב, אולם אינו מוכן לקבוע שאלטיט שיקר בעדותו. שוטר זה השאיר בי רושם נאמן, ואין זאת אלא שהוא עמד במקום שונה מן המקום שבו עמד המהנדס צברי, ואשר ממנו ניתן לראות את המר-זב.

כך פסק כרמי, וסידו בן-שושן נשלח לרצות שלוש שנים בפועל בכלא שאטה. כל טענותיו וטענות סניגורו דאו נפלו על אוזניים אטומות.

"אכלתי

את הלב"

"הייתי שבור לגמרי", סיפר הש-ר-בוע סידו, "לא הבנתי איך הצליחו לשלוח אותי לכלא על סמך עדות שקר. החלטתי לערער, ופגיתי לעורך-הדין משה רום".

טחנות הצדק טוחנות לאט. כל יום ישר-בה בכלא גרם לסידו כעס רב וכאב-לב: "עובתי בבית אשה צעירה, שכל ניהול העסק שלנו נפל על כתפיה. יש לנו מיני-מרקט, שבו אנחנו עובדים ביחד. כשנע-ציתי היא היתה צריכה לנהל אותו לבד. היא נשארה עם הבת הקטנה והעסק ואני אכלתי את הלב בכלא. הילדה שלי לא הכירה אותי, וכמעט בקושי דיברה איתי. כשהיתה מגיעה עם ויקי לבקר אותי ב-כלא, הסתכלה על אבא שלה, שכלוא מא-חורי סורגים, כמו שמסתכלים על חיה. ויקי התביישה ללכת ברחוב. כולם מכי-רים אותנו בחיפה, והיו מצביעים עליה

בעדות השניה שמטר אל-טיט הוא חזר בו, וטען ש-למעשה עמד על הגגון שעליו מצביע סידו.

זראה מיסבי לפינה

השוטר חנניה אלטיט העיד ש-

ממקום זה ראה את סידו בן-שושן מטמין שקית ובתוכה סמים

ברחוב, כאילו שבעלה הוא פושע מבוקש. ויקי לא יכלה להסתכל לקליינטים שלנו בעיניים מרוב בושה".

בערעור שהגיש פרקליטו החדש של סידו, עורך-הדין משה רום, לבית-המיש-פט העליון, הוא העלה מיספר טיעונים.

"למעשה", טען רום בערעורו, "קביעתו של השופט כרמי, שאין הוא מוכן לקבוע שאלטיט העיד עדות-שקר, בטעות יסור-דה, השופט קבע, נוכח עדותו של המ-הנדס צברי, כי אלטיט עמד במקום שונה מהמקום בו עמד המהנדס, וקביעה זו אין לה על מה שתסומך".

"מצב

מוזר"

טענתו השניה של עורך-הדין היתה, שבית-המישפט טעה, כאשר לא קבע מיד כי אלטיט שיקר, למרות שקבע שה-מהנדס הותיר בו רושם טוב. מכך נובעת טענה שלישית, כי עדות המהנדס צברי וה-תרשים שהגיש, לא יכולים להותיר ספק שעדותו של אלטיט אינה מדוייקת. לכן היה על בית-המישפט לקבוע, בצורה חד-משמעית: או שאלטיט שיקר ויש לזכות את הנאשם, או שהמהנדס צברי לא דובר אמת, ומימצאיו אינם נכונים, ואז יש ל-הרשיע את הנאשם. "נוצר פה מצב מוזר", ממש עורך-הדין רום בטענותיו, "שה-שופט האמין לשני העדים גם יחד, ולא קבע לצורך הכרעת-הדין איוו עדות לקבל כמכרעת, ואיוו עדות יש לדחות".

הערעור שהגיש עורך-הדין רום לבית-המישפט העליון נתקבל. לאחר דיונים מ-מושכים, קבע בית-המישפט שיש להחזיר את התיק לבית-המישפט המחוזי, והורה לו לגבות עדויות נוספות, ולצאת עם הע-דים למקום התצפית. בית-המישפט העל-יון קבע גם, בהחלטה הסרת-התקדים, שעל השופט כרמי לצאת אף הוא לשטח, כדי להתרשם מהמימצאים.

גגון

מט ליפול

"היפוך שלי עם אלטיט הוא סיי-רן. "עוד מהתקופה שבה עבדתי כמלצר בקפה שטראוס, שהוא מקום מיפגש בין היתר גם של עבריינים, הוא שם עלי עין וניסה להשפיע עלי להפוך למודיע של הר-מישטרה. לא רציתי את זה ומאז הם במי-עקב אחרי.

לא האמנתי שהדבר יכול להגיע עד כדי כך ששישמו אותי בכלא על סמך עדות

במרוב הבית, כאשר הגיעו למקום שופט בית-המישפט המחוזי, הפרקליטים והעדים, כדי לשחזר את עדותו של אלטיט, נקבע בביורו כי לא ניתן היה לראות את המרוב ממקום תצפית זה.

סידו בן-שושן מצביע בשיחזור שעשה עבור צוות העולם הזה, על המרוב שבו נמצאה שקית הסמים. על-פי עדותו של השוטר אלטיט הוא עמד בתצפית בחצר הבית השכן באותו רחוב.

המרוב הנסתר

של אלטיט בלבד. איפה פה הצדק? כשר-הגיעו לעצור אותי, באו למקום כמה בלשים ושוטרים ומשום מה רק אלטיט העיד במישפט. ועל סמך העדות שלו, בגלל שהוא שוטר, האמינו לו, ולקחו שנה ויותר מהחיים שלי".

בעיקבות הוראתו של בית-המישפט הר-עליון לצאת לשטח, יצא השופט אמנון כרמי לאזור, בלוויית שני העדים, הנא-שם והפרקליטים. בעת השיחזור התברר לבית-המישפט שבשום פנים ואופן לא ניי-תן לראות את המרוב מהמקום בו עמד אלטיט, לדבריו. אז עלה השוטר על גגון וטען, כי עליו עמד וצפה בבן-שושן.

טענותיו של עורך-הדין רום, טען אלטיט להגנתו, שבמהלך הפעולה היה מרוכז מאוד במלאכת התצפית, ולכן לא זכר את מקום התצפית. הוא גם לא הבי-חין, שהגגון, שעליו הצביע, היה רעוע, ומט ליפול. יצויין גם שבעדות הראשונה שמטר השוטר, הוא טען שעמד על הקר-קע. בעדותו השניה שינה את דעתו, וקי-בע שעמד על הגגון.

"קשה להתעלם" פסק בית-המישפט הר-מחוזי, "מהעובדה שבעדותו המקורית סי-פר אלטיט על מקום תצפית מסויים, וי-אילו בעדות הנוספת מימם את מקום הר-תצפית במקום שונה לחלוטין. קשה להי-בין כיצד נתחלפו מקומות התצפית בי-זיכרונו".

קביעה זו של בית-המישפט המחוזי, הר-

ביאה ביום החמישי שעבר את שופטי בית-המישפט העליון, ובראשם השופט שמגר, לזכות מייד את האסיר בן-שושן מכל אשמה ולשחררו. זאת בניגוד להמ-צתה של התובעת, שטענה שיש להאמין ולדבוק בגרסתו של אלטיט.

סופו של

מסע יסורים

השופטים שמגר, בייסקי ושילה, דחו את מתן נימוקיהם לשיחרור למועד מאוחר יותר. כך הגיע לסופו מסע הייסורים בן 450 הימים של סידו בן שושן.

"אי אפשר לסלוח ולשכוח דבר כזה", אומר סידו בועם, "המדינה הזאת עשתה לי עוול. חזרתי לבת מתנכרת, אשה על סף התמוטטות ועסק במצב קשה. שלא לדבר על מה שעבר עלי בכלא. על הדבר-רים שלמדתי שם, ועל איך שחייתי שם".

סידו בן-שושן הממורמר שוקל לרדת עם אשתו ובתו מהארץ. קשה לי למצוא את סוכמי כאן", הוא מסכם.

בתשובה לשאלת כתב העולם הזה, שביק-שם לדעת אילו צעדים ננקטו נגד הבלש אלטיט, ענה לה ממלא-מקום דובר הר-מישטרה, מפקח דב לוצקי, כי לא ננקטו שום צעדים נגדו. השוטר הועבר ללא כל קשר לפרשה, לתפקיד אחר במישטרה.